79/3

Helmond's Heemkroniek

Heemkundekring "Peelland"

H E L M O N D S H E E M K R O N I E K

++

Jaargang 1979 nr. 3 oktober

++

Heemkundekring PEELLAND Helmond

secretariaat: Mevr. Söhngen - van Gotum
Dr. Ariënslaan 19
5707 CX Helmond
tel 23946

redactie J. Senders
Gitaarstraat 10
5702 SW Helmond
tel. 40186

++

INHOUD BLZ.

Adressen en inhoudsopgave 1

De Levensloop van de Lambertuskerk door de eeuwen heen 2

Rubrieken

Boek en tijdschrift 13

Mededelingen (agenda, nieuwe leden, tentoonstellingen) 20

Verslagen

Tocht naar de Molenhof 16

DE LEVENSLOOP VAN DE ST. LAMBERTUSKERK DOOR DE EEUWEN HEEN. (III)

Nancy Dankers.

Het ergste gebeurde wat er maar gebeuren kon:
De katholieken kregen onderling ruzie!
Het rooms-katholieke kerkbestuur durfde overname van de kerk niet aan, het was te duur.
De heer Petrus Verhoysen wilde echter dat er spoed achter werd gezet.
Zo werd er een hele tijd geredetwist over "wel doen, niet doen."
Toen ging Verhoysen rond bij de gelovigen en met 400 handtekeningen als steun werden een groep kerkmeesters en provisoren benoemd buiten het kerkelijk gezag om.
Zij werden kortweg de "pseudo's" genoemd.
Pastoor Hagelaer en vicaris Van Alphen stonden er huiverig tegenover.
De vicaris wilde echter de "pseudo's" tegemoet komen, in Mierlo had zich ook iets dergelijks voorgedaan en dat was op een groot schandaal uitgelopen.
Hij zond een schrijven aan de parochianen waarin hij om rust en vrede vroeg. De "pseudo's" werd bevolen de directie over te dragen aan de legale kerkbestuurders.
Er gingen twee "pseudo's" naar de pastoor en vroegen of hij de administratie wilde overnemen én voor de restauratie van de grote kerk zorg wilde dragen. De pastoor vond hen echter brutaal en zei niets met de grote kerk te maken willen hebben.
Later stelde hij voor het wél te doen, maar toen hadden de "pseudo's" geen zin meer.
Vicaris Van Alphen en Petrus Verhoysen stonden als kemphanen tegenover elkaar. Er werden heel wat brieven gewisseld maar dat hielp niet veel. De vicaris wilde echter de zaak zo snel mogelijk geregeld hebben.
Hij schreef daarom op 26 januari 1802 dat er, wanneer de kerk gerepareerd kon worden, geen bezwaar was hem in gebruik te nemen.
In juli van dat jaar schreef de pastoor echter weer aan de vicaris dat hij niet met de "pseudo's" kon samenwerken.

Dezen verweerden zich als volgt:
"De pastoor had de bewindvoering niet aanvaard en de kerkmeesters hadden niet gereageerd op het verzoek de grote kerk te herstellen.Zij wilden niet de kerkbestuurders verdringen of de orde verstoren, maar een eind maken aan de laster onder de protestanten.
Zij waren bereid de administratie aan de pastoor over te dragen, als deze voor de restauratie zou zorgen.
Waar moest die echter het geld vandaan halen?
Toen de vicaris na liet gaan wat er allemaal moest gebeuren zakte hem de moed in de schoenen. Het was onbegonnen werk zonder speciale steun.
Dat er inmiddels flink wat laster werd rondverteld is te begrijpen. De mensen werden bang een van de kerken kwijt te raken.
Op 20 november schreven de "pseudo's" opnieuw een brief met de genoemde voorwaarde. Het Kerkbestuur antwoordde niet.
De volgende brief werd niet eens geopend.
Dit verbitterde de "pseudo's" en zij dreigden de regering erbij te halen.
Zij zouden dan de pastoor openlijk aanklagen.
Januari 1803 zond de vicaris een brief naar de pastoor waarin hij deze berispte overzijn tekort aan voorkomendheid. Hierop kwam begrijpelijkerwijs een verweer van de pastoor. In april liet hij weten niet bang te zijn voor een rekest.
De "pseudo's" overhandigden hem daarna inderdaad het klaagschrift. De kerkmeesters en de vicaris kregen het ook ter inzage.
De vicaris was nu zeer verbolgen op de "pseudo's" en adviseerde de kerkmeesters zich niet te laten intimideren door de "klagers".

Henricus van Hoeck stond tussen beide partijen en probeerde te bemiddelen. Hij zou het ten zeerste betreuren wanneer de katholieken door onderlinge tweedracht een van beide kerken zouden verliezen en deed zijn best de zaak te regelen.
Ondanks zijn inspanningen werden de verhoudingen tussen de katholieken onderling steeds slechter.

In november hekelde de pastoor de "pseudo's", hij zei dat zij het rekest toch niet op durfden sturen en hem, de pastoor, slechts belachelijk wilden maken.
Dit was voor de "pseudo's" de druppel die de emmer deed overlopen.
Op 8 december 1803 werd het rekest opgestuurd, zodat er toch een officieel schandaal kwam.
Er werd geeist dat de kerkmeesters de grote kerk binnen afzienbare tijd in orde zouden maken óf hem teruggeven aan de protestanten.

Het departementaal bestuur van Brabant vroeg om een rapport dat werd opgesteld door Henricus van Hoeck. Hij was de enige die de kwestie nog enigszins objectief kon bekijken.

> Hij wees op de bekrompen financiële toestand en de slechte tijd. Hij vertelde dat het tiendrecht wederrechterlijk was onthouden en dat er geen mogelijkheid was de kerk te herstellen.
> Teruggave van de kerk aan de protestanten was echter ook zinloos omdat zij met te weinig mensen waren om de kerk te kunnen herstellen.
> Daarnaast wees hij er op dat de "pseudo's" helemaal niet gerechtigd waren namens de hele gemeente te handelen.

De "pseudo's" kregen het benauwd en wilden geweld gaan gebruiken.
Maar de vicaris was door het rekest ook écht kwaad geworden. Hij las de "pseudo's" duchtig de les, beval hen het rekest in te trekken en de administratie aan de pastoor te geven.
Na nog enkele besprekingen werd op 13 april 1804 de administratie overgedragen.
Op 31 mei liet de pastoor weten dat hij alles behoorlijk had ontvangen.
Zo kwam er eindelijk een eind aan een conflikt dat de in gebruikname van de kerk vijf jaar had opgehouden.

Maar de financiëen vormden een blijvend probleem dat nog jarenlang een belangrijke rol bleef spelen.

De grote kerk moest nu ingericht worden.
Het orgel, de preekstoel en de banken waren naar de gereformeerden gegaan.
Uit de kerkschuur werden de meubels gehaald en daarna werd het gebouw met tussenpozen afgebroken. In 1807 hield men publieke verkoping van balken, ribben, deuren en overig houtwerk.
Slechts 'n deel van het gebouw bleef staan en werd als spuithuisje gebruikt.
Met de hoogst noodzakelijke reparaties aan de grote kerk was men al begonnen, maar de Staat, bij wie de rekeningen ingediend werden, betaalde niet. De kerkmeesters moesten maar naar de abdij van Postel, zo gaf men hen te verstaan.

In 1809 echter bracht koning Lodewijk Napoleon een bezoek aan Helmond en hoewel deze gebeurtenis niet in de geschiedenisboeken vermeld staat maakte hij bij die gelegenheid heel wat mensen gelukkig.
De kerkmeesters mochten op audiëntie. Zij vertelden dat de gemeente 2423 zielen had, maar dat er slechts enkelen wat geld konden missen.De kerk was echter geheel vervallen en de pastoor had geen geld voor reparaties.
De staat had 5201 gulden, 12 stuivers, 6 penningen voorgeschoten en men verzocht de koning dat bedrag als schenking te mogen beschouwen daar men anders nooit uit de schulden zou geraken.
De koning had een gevoelig hart, schonk het bedrag en deed er nog eens 2000 gulden bij!
Ook voor de protestanten had hij begrip. Zij kregen geld om een kerkje te bouwen op de plaats waar de kerkschuur gestaan had. Het spuithuisje werd opgeruimd.
Nu konden beide groeperingen tevreden zijn.
Koning Lodewijk Napoleon werd spoedig daarna, juist vanwege zijn gevoelige hart door zijn broer, de grote Napoleon, afgezet, maar de Helmonders waren geholpen.

De kerk werd hersteld tot een prachtig gebouw met allerlei mooie dingen.

In 1822 kocht pastoor Beugels, opvolger van pastoor Hagelaer twee ornamenten die in de huidige tijd nog de trots van de parochie vormen.

Op de eerste plaats is dat het Robustelly orgel.
Het instrument komt uit de abdij van Averbode en is vervaardigd in een befaamd orgelbouwcentrum uit de 18e eeuw: Luik. (In België was daarnaast Gent een belangrijk centrum.)
Wat er tijdens de Franse Revolutie allemaal rond het orgel is gebeurd, is onbekend.
Vast staat dat de Luikse orgelbouwer A. Grandorge het bekende instrument in 1822 voor 4200 gulden verkocht aan de St. Lambertuskerk.
De vicaris was het er aanvankelijk niet mee eens omdat hij het te duur vond. Maar de koop ging door.
Het orgel is inmiddels al enige malen gerestaureerd, zodat moeilijk valt na te gaan of de oorspronkelijke orgelklanken mooier waren dan die welke nu ten gehore worden gebracht.

De tweede aankoop betrof een preekstoel.
Deze is bij de Minderbroeders in Maastricht vervaardigd.
Het in renaissancestijl opgetrokken gestoelte blijkt door de broeders Vincken gemaakt te zijn. Kloosterlingen mochten hun werk niet signeren, maar aan de ingesneden vink herkent men de makers.

In de jaren 1836 - 1837 werd het carrillon in de toren vervangen. Vóór het echter zover was, waren er "natuurlijk" de nodige verwikkelingen.
Het carrillon was namelijk van de burgerlijke gemeente die dat bezit nogal verwaarloosde.
De beiaard werd bovendien slechts sporadisch gebruikt.
Hoofdzakelijk om familiefeestjes van de Bonapartes op te luisteren, zoals de verjaardagen van de koning en de herdenking van de keizerskroning in 1812.
Daarbij werden om de drie jaar nieuwe wijsjes op het speelwerk gezet.

De gemeente nam daarom met beide handen het voorstel, afkomstig van Petit en Fritsen te Aarle-Rixtel, aan om het klokkenspel te ruilen tegen 25 klokken, afkomstig uit de abdij van Postel.
Die bewuste klokken waren ten tijde van de Franse Revolutie van hun plaats gehaald en in Weebosch onder Bergeyck begraven bij ene Hendrik van de Broek. De Fransen hadden het nl. nogal op klokken voorzien (prima materiaal om kanonnen van te gieten!)

De pastoor van Helmond was een van de weinige priesters die, na zoveel jaar, van het bestaan van de klokken wist. De abdij was in 1797 opgeheven en niemand wist of zij weer geopend zou worden.
De pastoor liet de klokken, veertig jaar nadat zij in de grond gestopt waren, opgraven en verkocht ze aan Petit en Fritsen voor 1010,25 gulden.
De Aarlese klokkengieters gingen er mee naar de Helmondse gemeenteraad en stelden de ruil voor. De gemeente had 11 klokken aan te bieden en betaalde nog 1000 gulden erbij voor het Postelse klokkenspel.
Op een van die klokken vond men een chronodisticon, waaruit men kon opmaken dat de klok gegoten was door Alexius Julien in 1724.

In 1836 kocht Petit en Fritsen ook de middelste luidklok. Er zat een barst in. Men had in 1830 wel hergieting aangevraagd, maar dat was er nooit van gekomen.
In 1839 goot Petit en Fritsen nog drie klokjes voor de beiaard.
In de dakruiter hing al die jaren het oude luidklokje. In 1816 was er al een klokje bijgevoegd, maar in 1869 werd door Petit en Fritsen een nieuw klokje gegoten bij welke gelegenheid het oude klokje eraan moest geloven. Het had in de loop der jaren heel wat aan gewicht verloren.

De bevolking van Helmond groeide gestaag en de grote kerk werd stilaan te klein om alle parochianen te herbergen.
Er waren twee mogelijkheden. Of de bestaande kerk uitbreiden, óf een nieuwe kerk erbij bouwen.
Velen waren voor een nieuwe kerk, zij vonden het jammer de oude kerk af te breken.
Maar pastoor Spierings, de parochieherder van die tijd wilde de bestaande kerk uitbreiden. Hij stuitte op nogal wat verzet. G. de Gruyter, Amandus Bots en G.J. Coovels waren het niet met de pastoor eens en vooral de heer Coovels lijkt erg verbitterd te zijn geweest over de houding van de pastoor.
Zelfs Mgr. Zwijssen raakte erbij betrokken en probeerde de pastoor zover te krijgen dat hij een nieuwe kerk bij zou laten bouwen.
Maar de pastoor hield voet bij stuk

Hij gaat de geschiedenis in als de geestelijke vader van het bouwwerk dat tegenwoordig de Kerkstraat markeert.
In 1857 legde pastoor Spierings de eerste steen.
Vanaf 1856 tot 1861 werd onder leiding van T. Molkenboer uit Leiden de kerk uitgebreid.
De heer Coovels heeft een dagboek bijgehouden waarin is weergegeven welk deel van de kerk werd weggehaald.
"Daar ging de trots van Helmond! Door geen ramp klein gekregen, maar nu voorgoed verloren."
Men zei:"Er gaat nodeloos een monument verloren".
Het is tegenwoordig onbegrijpelijk waarom de pastoor persé de oude kerk wilde uitbreiden, maar het is gebeurd en de klok valt niet meer terug te draaien.

Ook de toren moest vergroot worden, want bij een grote kerk past een kleine toren niet.
Het kerkbestuur vroeg dus de gemeente de toren te vergroten, maar die weigerde.
Daarna vroeg men subsidie om de toren op "eigen" kosten te vergroten maar de gemeente trapte er niet in.
Ten einde raad vroeg het kerkbestuur de toren aan haar te verkopen. Om van het gezeur af te zijn gaf de gemeente de toren tenslotte voor niets aan de katholieken, maar zij behield wel de klokken en het speelwerk.

Er waren geruchten als zou pastoor Spierings grafzerken onder de banken hebben laten leggen, maar dat is niet erg waarschijnlijk. Er is nl. een openbare verkoping geweest met o.a. de verkoop van zerken die men als dorpels dienst heeft laten doen.

De verbouwing kostte in haag geheel: f. 125.305,27.

In 1875 kreeg pastoor Spierings ter gelegenheid van zijn vijfentwintigjarig pastoorsjubileum van zijn parochianen het hoofdaltaar dat in onze tijd ook nog in de kerk staat.
De zij-altaren van de H. Maria en van St. Lambertus werden geschonken door mej. Catherina Coovels.
De kerk ging eindelijk een rustige periode tegemoed waarin zij steeds verder verfraaid werd door giften van parochianen.

Het schenken van allerlei zaken aan de kerk ter verfraaiing was gebruikelijk bij jubilea e.d..
Rijke ingezetenen van Helmond schonken beelden en ornamenten.

In 1915 werd door de firma Eysbouts uit Asten een nieuw uurwerk in de toren aangebracht.
In 1922 werd de kerk opnieuw geschilderd. Daarmee was de firma E. Perey uit Venlo belast. Het gaf de kerk weer een frisse aanblik en er zijn zelfs enige personen uit die tijd vereeuwigd. Bij de schildering van het Laatste Avondmaal zijn o.a. de deken, Rath en de koster uit die tijd afgebeeld.
Bij het klokkenspel werd een handklavier gemaakt en tot in deze tijd strooit de beiaard regelmatig heldere klanken over het centrum van de stad.

Het is jammer dat van de gebeurtenissen uit de laatste tijd weinig aantekeningen zijn gemaakt, of althans niet doelbewust de geschiedenis is opgetekend (voor zover mij bekend).
Veel opzienbarends lijkt ook niet meer gebeurd te zijn.
Alleen de oorlog bracht narigheid, speciaal wat de klokken betreft.
De oudste luidklok, in 1588 uit de spijs van zijn voorgangers gegoten verdween naar Duitsland.
Ook enkele andere klokken verdwenen.

In 1952 werd besloten het carrillon te restaureren.
Eysbouts uit Asten nam het werk op zich. In de toren werden de volgende klokken aangetroffen:

8 klokken van Petit en Fritsen
3 anonieme klokken.
1 klok waarvan men dacht dat zij in de oorlog verloren gegaan was.
18 klokken van Julien, deze kwamen dus uit de abdij van Postel.

Van de gestolen luidklokken is nog een gipsafgietsel te vinden in het gemeentemuseum.

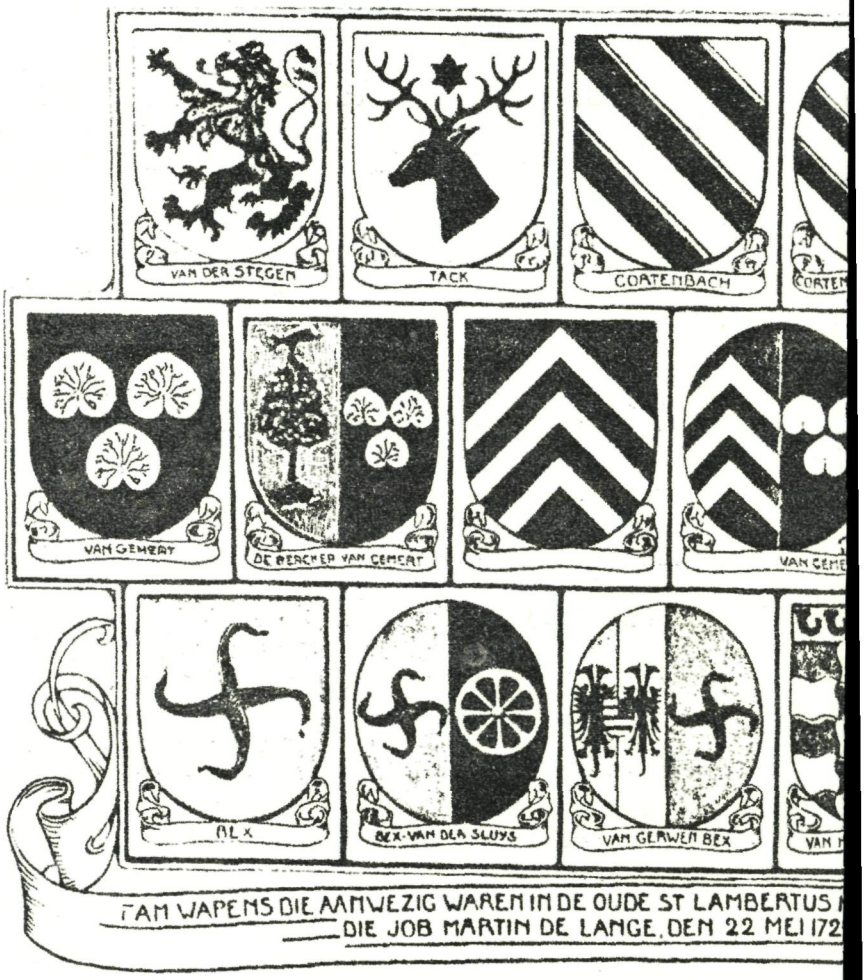

Uit de verzam

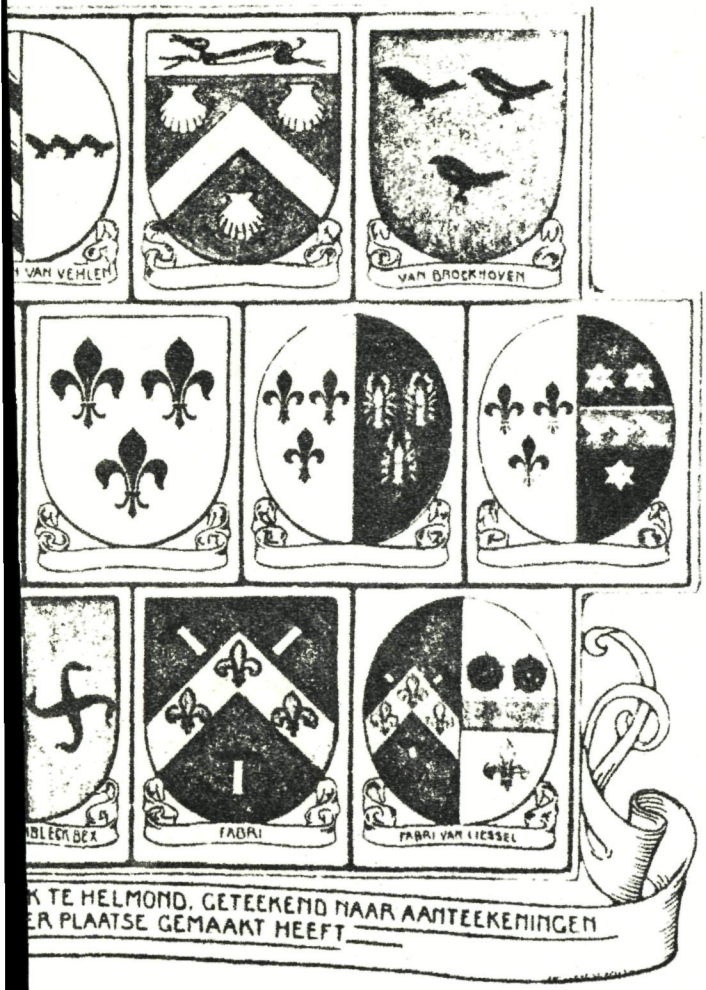

ing van Br. B. van de Ven.

Er kwamen nieuwe luidklokken waarvan er een het volgende opschrift kreeg:

"De tiendklok van Floreffe moet ik vervangen.
In 1588 goot Hendrick van Trier mij uit oude
spijs. Na hergieting in 1721 viel zij in 1943
d'oorlog ten prijs: Lambertus is mijn naam.

In 1954 is er aan de toren herstelwerk verricht als gevolg van schade door granaatinslag tijdens de oorlog.
Het dak kreeg nieuwe leien en de haan op de toren werd vervangen. Ook werd er een nieuw kruis geplaatst.

De toekomst van de kerk valt in deze tijd vol geloofsonzekerheden niet te voorspellen.
Mijn hoop is echter dat de kerk nog jarenlang haar functie in het leven van de Helmonders zal kunnen behouden.

einde.

.-.-.-

++

B o e k e n T i j d s c h r i f t

++

In deze (nieuwe) rubriek wil de redactie boeken en tijdschriften onder de aandacht brengen die speciaal bij heemkundigen op grote belangstelling mogen rekenen.

Het is niet zozeer de bedoeling boeken te bespreken en de inhoud te bekritiseren.
In de meeste gevallen zal gebruik gemaakt worden van informatie, verstrekt door de uitgever.

Om technische redenen konden de boekaankondigingen niet opeenvolgend opgenomen worden, vandaar dat u op blz. 18 en 19 een vervolg van deze rubriek zult aantreffen.

Over de geschiedenis van het Helmondse Toneel zal op 15 okt. uitgegeven worden:

Frans Steegmans: " H e t p u i k e v a n
h e t p u i k e "

In dit boekwerkje wordt een beeld geschetst van het toneelleven in Helmond tussen 1880 en 1980, waarbij vele verdwenen gezelschappen naar voren komen.
Verenigingen als "Die Haghe Spelers", "O.N.A.", "Jeanne d'Arc", "Klein-Kunst", "Het Forum" en "Het Brabants Toneel" komen uit de vergetelheid.
Ook de "Helmondse Revue's", het "Roode Kruis Toneel", "Het Nieuwe Toneel" en clubs van patronaten, bedrijven en scholen komen weer eens voor het voetlicht.

En, uiteraard, is er veel aandacht voor toneelvereniging "St. Genesius" die deze maand haar 80 jarig bestaan viert.

De tekst van het boek is samengesteld aan de hand van honderden toneelrecenties die sinds 1880 in de te Helmond verschijnende kranten zijn opgenomen.
De sterke verwevenheid van de R.K. Kerk met het toneelleven komt, zeker voor de beginjaren duidelijk tot uiting, in o.a. de organisatie en de repertoirekeuze.

Het boekwerkje bevat vele foto's van allerlei Helmondse toneelgezelschappen en afbeeldingen van affiches e.d. .

Van de Stichting Historisch Boerderij-onderzoek te Arnhem ontvingen wij informatie over:

J.J. Voskuil: V a n V l e c h t w e r k t o t
B a k s t e e n.
Geschiedenis van de wanden van het boerenhuis in Nederland.
ISBN 90 6255 035 5W.

In "Van Vlechtwerk tot Baksteen" geeft de schrijver een overzicht van de ontwikkeling van de wanden van de Nederlandse boerenhuizen vanaf de vroege prehistorie tot aan de twintigste eeuw.
Hij heeft geprobeerd, aan de hand van het beschikbare historische materiaal, uit te zoeken welke bouwmaterialen door de eeuwen zijn gebruikt, welke technieken men toepaste en wáár in Nederland dat alles gebeurde.
De aard van de materialen en de stand van de technische kennis konden daarbij inzicht verschaffen in de sociale en economische mogelijkheden van de boerenbevolking in Nederland, waarbij per landsdeel duidelijke verschillen tot uiting komen.
De gegevens zijn gebaseerd op archeologische, historische en architectonische literatuur.
Verder is gebruik gemaakt van afbeeldingen en topografische detailkaarten.
Ook het archief van de Stichting heeft veel materiaal aangedragen.

Het boek is rijk aan zwart-wit en kleurafbeeldingen.
Ook staan er 14 details van oude landmeterskaarten in.
De prijs van het boek is f. 84, -- zonder portokosten.
Tot 15 november is er een voorintekenprijs van f. 70, --

Het boek is te bestellen bij de stichting in Arnhem.
Over de aard van het boek en de doelstellingen van de Stichting zijn nadere gegevens wellicht zinvol.

De afkorting van de stichting is:

SHBO
Het doel van deze Stichting is het historisch onderzoek - in de ruimste zin - van de boerderij in Nederland aan de hand van een zo volledig mogelijke documentatie, bestaande uit opmetingen, afbeeldingen en beschrijvingen, waarin het uit- en inwendige voorkomen en al hetgeen verder voor het onderzoek van belang geacht wordt, vastgelegd wordt.

Het secretariaat en het archief zijn gevestigd aan de Schelmseweg 89
6816 SJ Arnhem
tel. (085) 452065 tst. 227.

De Tocht Naar De Molenhof.

Zaterdagmiddag 8 september kwamen heemkundigen bijeen in d'Herberg aan de Molenstraat in Helmond.
Onder de bezielende leiding van Pierre van de Meulenhof vertrokken zo'n 30 man even later richting Bakel naar de Molenhof.
Vóór Bakel sloeg men bij De Raven rechtsaf en ging richting Schouw.
Een korte stop gaf de wielrijders gelegenheid het licht glooiende landschap goed op te nemen.
Een wirwar van kleine, onregelmatig afgebakende percelen, voornamelijk in gebruik als weiland.
De heer van de Meulenhof wees erop dat het landschap al op kaarten uit 1830 in deze afbakening voorkwam!
Links waren hoge akkers te zien, begroeid met mais. Dat moesten de Hilakkers zijn. Een blik op de kaart gaf tussen de Hilakkers en Schouw een hoogteverschil van 2 meter te zien.
Bij Schouw ging het gezelschap over de Kaweise Loop, waar 3 boerderijen bijeen liggen.
De oudste dateert waarschijnlijk uit de twaalfde eeuw, maar is aan eigentijdse woon en bedrijfseisen aangepast.
De tweede is zestiende eeuws en de derde valt moeilijk te schatten door de aanwezigheid van allerlei bouwstijlen en materialen.
Het bijzondere bij de boerderijen was de aanwezigheid van 'n deel van een oude weergracht, een verdedigingswerk tegen plunderende soldatengroepjes, die tot in de vorige eeuw Brabant op gezette tijden onveilig maakten.

De leden van het gezelschap kregen nog een en ander te horen over het leven in zo'n landbouwgebiedje, dat tot 1934 zeker niet eenvoudig was. Wateroverlast was er elke winter, waarbij men schotten voor de staldeuren moest zetten om mens en dier tenminste enige bescherming te bieden.
Vanaf 1934 werden de riviertjes gekanaliseerd, waardoor de waterafvoer sterk verbeterde.

Na het bezoek aan Schouw ging het richting Meulenhof, het "stamslot" van gids Pierre. Dan komt men ook van Bakels op Deurnes grondgebied. De "Molenhof" was in vroeger tijd

een klein groen, bewoond "vlekje" in de enorme heidevelden tussen Bakel, Deurne en Helmond.
Na het landschap van allerlei kanten bewonderd te hebben en een praatje gemaakt te hebben met een ex-landbouwer die o.a. de oude, gemetselde waterput liet zien, ging het weer richting Helmond.
Daar gaf Pierre van de Meulenhof aan de hand van dia's en kaarten uitleg over het gebied.
Dank zij de lichtbeelden was het mogelijk het doorkruiste gebied in de verschillende jaargetijden te laten zien.
Van de Meulenhof, gesecondeerd door "familie-deskundigen" vertelde nog vele wetenswaardigheden over de mensen die de Meulenhof bewoonden of nog als woonplaats hebben.

Een bijzonder interessante middag, waarbij echter af en toe de geïnteresseerde, maar ondeskundige leek het overzicht een beetje dreigde te verliezen, wanneer de "echte" stamboomonderzoekers elkaar met spitsvondigheden te lijf gingen en bij de andere aanwezigen te veel zaken als bekend veronderstelden.

---------- js.

De Nederlandse Genealogische Vereniging maakt het volgende bekend:

Herhaaldelijk bereikt ons de vraag of wij niet de oudste, sinds lang uitverkochte jaargangen van "Gens Nostra" kunnen herdrukken. Velen bezitten ons maandblad slechts vanaf een bepaald moment en zouden graag hun serie willen completeren.
Bovendien bevatten juist die oudste jaargangen zoveel bijdragen die bij uitstek informatief zijn, die wijzen op moeilijkheden die zich bij onderzoek kunnen voordoen, maar ook op mogelijkheden toch tot een oplossing te komen.
Daar een totale herdruk toch op bepaalde bezwaren stuit, zullen wij, onder de titel

B i j o n s i n d e f a m i l i e

een genealogische en heraldische bloemlezing laten verschijnen van Gens Nostra 1945-1970.
Dit geillustreerde boekwerk van ca. 280 pagina's bevat artikelen van allerlei aard uit de eerste 25 jaargangen van ons maandblad.
Leerzame, representatieve, belangrijke en aardige genealogische bijdragen zijn opgenomen, terwijl op het gebied van de heraldiek een reeks bijdragen (ongeveer 70 blz.) van onze toenmalige medewerker, wijlen R.T. Muschart is gekozen.
In deze bundel vindt u vaak befaamd geworden publikaties, die ook nu nog ten volle de moeite waard zijn. Waar dat nodig of gewenst was, hebben de oorspronkelijke auteurs door korte naschriften hun artikelen bijgewerkt naar de huidige stand van onderzoek.

Het boek is te bestellen op postgirorekening 547064 t.n.v. penningmeester N.G.V. te Castricum, onder vermelding van "Bij ons in de familie". De prijs is f. 30,-- (vanaf juni, de voorintekenprijs was f. 25,--)

Bij uitgeverij "HELMOND" verschenen de volgende, voor ons zeker interessante boeken:

Peter Vink: Z w e r f t o c h t e n d o o r d e P e e l . ISBN 90.252.6880.3

Een bloemlezing van artikelen uit het weekblad Traverse.
De schrijver trekt er met de fiets op uit en ontmoet in Peelland vele bijzondere figuren. Ook historische gebeurtenissen worden in zijn bijdragen regelmatig verwerkt.

Ruim geillustreerd, verkoopprijs f. 17,50.

H. Verwiel: M u s e a i n B r a b a n t
ISBN 90.252.6889.7

Deze gids geeft een volledig overzicht van de in Noord-Brabant bestaande musea en oudheidkamers, welke op alfabetische volgorde behandeld worden.
Naast openingstijden en toegangsprijzen wordt een kort overzicht van de geschiedenis van het museum en het gebouw waarin het gevestigd is, gegeven.
Een korte beschrijving van de tentoongestelde verzamelingen maakt het voor iedereen mogelijk een interessant bezoek te plannen.

ruim geillustreerd, verkoopprijs f. 6,--

De hier gegeven informatie is ons verstrekt door de uitgeverij.

Het Provinciaal genootschap van Kunsten en Wetenschappen in Noord-Brabant deelt mee dat in de reeks:
"Noord-Brabant in de pre- en protohistorie" is verschenen:

N o o r d - B r a b a n t i n d e L a t e B r o n s t i j d e n I J z e r t i j d . prijs: f. 40,--

Te bestellen bij het genootschap, Postbus 1104,
5200 BD 's Hertogenbosch.

++++++++++++++++++++++++++++++

MEDEDELINGEN

++++++++++++++++++++++++++++++

agenda: Woensdag 17 okt. De heer W. IVEN met "ondeugende verhalen"
Dinsdag 27 nov. Mevr. A. van Dort - van Deursen met "Kerstmis in de Kempen"

NIEUWE LEDEN DIE WIJ VAN HARTE VERWELKOMEN ZIJN:

De Hr. en Mevr. Dijsselbloem - Bellen / Mierlo.
De Hr. H. Den Hertog / Helmond.

Tentoonstellingen

's Hertogenbosch: Noordbrabants Museum
1 sept. - 4 nov.
"Naar Gothieken Kunstzin"
Een titel, ontleent aan de 19e eeuwse estheticus Alberdinck Thijm.
De tentoonstelling handelt over de culturele emancipatie van Noord-Brabant in de vorige eeuw en met name over de kerkelijke bijdrage daarin.
Het museum vraagt de speciale aandacht van oudheidkundige verenigingen, daar zij voor de verdere bestudering van het onderwerp nog een schat aan gegevens kunnen leveren.

Helmond: Speelhuis
eind okt. - begin nov.
"St. Genesius 80 jaar"
Een expositie over de historie van deze toneelvereniging.